

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.150/2020/8.

A felperes: felperes neve, **felperes címe**

A felperes képviselője: Hyross Ügyvédi Iroda, **cím**

Az alperes:

I.rendű alperes neve, **I. rendű alperes címe**, I. rendű,

II.rendű alperes neve, **II. rendű alperes címe**, II. rendű,

III.rendű alperes neve, **III. rendű alperes címe**, III. rendű alperes, aki személyesen jár el,

Az alperes képviselője: Kundrák Ügyvédi Iroda, **cím**, I-II. rendű alperest képviseli

A per tárgya: szerződés hatálytalanságának megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben akként változtatja meg, hogy a II. rendű alperes perköltségfizetési kötelezettségét mellőzi. A felperes és az I. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét személyenként 649.500 (hatszáznegyvenkilencezer-ötszáz) forintra felemeli, a II. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét 649.500 (hatszáznegyvenkilencezer-ötszáz) forintra leszállítja azzal, hogy I. és II. rendű alperesek az illeték megfizetésére egyetemlegesen kötelesek. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyetemleges kötelezettséggel 212.000 (kétszáztizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes házastársak voltak. A II. rendű alperes az I. rendű alperes anyja, a III. rendű alperes a felperes és az I. rendű alperes közös gyermeke.
- [2] A felperes és az I. rendű alperes házasságát a Budakörnyéki Járásbíróság 2016. április 21. napján meghozott és aznap jogerőre emelkedett 12.P.21.162/2015/5. számú ítéletével felbontotta. A felperes és az I. rendű alperes 1992. szeptember 12-én kötöttek házasságot, utolsó közös lakóhelyük a **n.-i E.** utca 44. szám alatti ingatlanban volt. A házassági életközösség fennállása alatt az I. rendű alperes, valamint **G.M.Gy.-né** között **N.-ban** 2012. szeptember 5-én tartási szerződés jött létre, mellyel

G.M.Gy.-né, mint eltartott a **N.**, belterület 743/1 hrsz.-ú, természetben **N.**, **T.** köz 10. szám alatti ingatlan tulajdonjogát tartás fejében az I. rendű alperesre, mint eltartóra ruházta át, a tartási jogot biztosító elidegenítési és terhelési tilalom, valamint az eltartott holtig tartó haszonélvezeti jogának kikötése mellett.

- [3] Az eltartott 2015 nyarán elhunyt.
- [4] Az I. rendű alperes, mint ajándékozó 2015. december 11-én a **N.** belterület 743/1 hrsz.-ú ingatlan 9/10 tulajdoni hányadát a II. rendű alperesnek, 1/10 tulajdoni hányadát a III. rendű alperesnek ajándékozta, egyúttal az I. rendű alperes javára holtig tartó haszonélvezeti jogot alapítottak, továbbá elidegenítési és terhelési tilalmat jegyeztek be a haszonélvezeti jog biztosítására.
- [5] A felperes a Budapest Környéki Törvényszék előtt 27.P.20.362/2017. számon házastársi vagyontársaság megosztása iránti keresetet terjesztett elő, melyet a bíróság a jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztett.
- [6] A felperes jelen perben előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **N.** belterület 743/1 hrsz.-ú ingatlan tekintetében az alperesek között 2015. december 11-én megkötött ajándékozási szerződés a felperessel szemben hatálytalan.
- [7] Kérte annak megállapítását is, hogy házastársi közös vagyon jogcímén az ingatlan 1/2-ének tulajdoni hányadát megszerezte, ennek tülésére kérte az alperesek kötelezését. Kérte tulajdonjogának bejegyzését, a II. és III. rendű alperesek tulajdonjogának, valamint az I. rendű alperes holtig tartó haszonélvezeti jogának törlésével egyidejűleg és kérte, hogy az alpereseket a bíróság ennek tülésére kötelezze.
- [8] A kereset jogalapját a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 4:50. §-ában, 4:37. § (1) bekezdésében, 4:38. §-ában, 4:47. §-ában és 4:48. §-ában jelölte meg.
- [9] Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes és a felperes között a házassági életközösség 2015. november 23-án szakadt meg. A felperes és az I. rendű alperes, mint volt házastársak az életközösség fennállása alatt 2012. évben tartás jogcímén szerezték meg a **N.** 743/1 hrsz.-ú ingatlant, mely az I. rendű alperes tulajdonaként van nyilvántartva, az pedig a felek között sosem volt vitás, hogy az ingatlant közösen szerezték. Az életközösség 2015. november 23-án történt megszakadását követően a felperes több kísérletet tett a házastársi közös vagyon megosztására, azonban az I. rendű alperessel ebben nem tudott megállapodni. A házasság felbontását követően jutott a felperes tudomására, hogy az I. rendű alperes az életközösség megszakadását követően a felperes tudta és hozzájárulása nélkül ajándékozási szerződést kötött a II. és III. rendű alperessel, ezzel pedig a házastársi közös vagyon, azaz a felperes kielégítési alapjának elvonását valósította meg. Érvelése szerint a házassági életközösség fennállása alatt szerzett ingatlan - függetlenül attól, hogy ingatlan-nyilvántartásban csupán az I. rendű alperes tulajdonaként van nyilvántartva -, közös szerzeménynek minősül. Mivel a tartási szerződést az I. rendű alperes a házassági életközösség alatt kötötte, az abban foglaltakat az életközösség fennállása alatt közös vagyonból teljesítették, ezért irreleváns, hogy a tartási szerződésben foglaltakat a felek együttesen, vagy a felperes, illetve az I. rendű alperes kizárólagosan végezte-e el. Érvelése kiterjedt arra is, hogy a házastárs megkerülésével, az ő hozzájárulása nélkül kötött, fedezet elvonására irányuló szerződés hatálytalansága esetén a szerződést megkötő felek túrni kötelesek, hogy a házastárs vagyontársaság megszüntetése során teljes követelése erejéig kielégítést nyerjen, ez indokolja a tulajdonjog bejegyzésének tülésére irányuló kereseti kérelmét.
- [10] Álláspontja szerint a házassági életközösség megszakadása időpontjának jelen perben nincs jelentősége, hiszen a tartási szerződést a felek nem vitásan az életközösség fennállása alatt teljesítették. Tagadta, hogy a felperes és az I. rendű alperes az ingatlant az I. rendű alperes

különvagyonába utalták volna, mert házassági vagyoni szerződést nem kötöttek, az ingatlan különvagyonon kívüli jellegét ebben nem rögzítették. Állította, hogy az ajándékozási szerződés megkötéséről a felperes nem tudott, ahhoz hozzá sem járulhatott, egyébként pedig erre miért is lett volna szükség, ha az I. rendű alperes különvagyonába utalták volna az ingatlant.

- [11] Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Elsődlegesen hatásköri kifogást terjesztettek elő, és arra hivatkoztak, hogy az ingatlan forgalmi értéke 43.300.000 forint, melyet szakértői véleménnyel igazoltak. A perbeli ingatlan 1/2 tulajdoni hányadának értéke 21.650.000 forint, ezért a perre a járásbíróságnak van hatásköre.
- [12] A perben alkalmazandó anyagi jog tekintetében álláspontjuk az volt, hogy a keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.), valamint a házasságról, családról és gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) alapján kell elbírálni.
- [13] Az ügy érdemét érintően azzal védekeztek, hogy a felperes és az I. rendű alperes megállapodással az I. rendű alperes különvagyonába utalták a perbeli ingatlant. Az eltartott természetbeni tartását kizárólag az I-II. rendű alperesek végezték, a felperes ebben egyáltalán nem működött közre. A tartási szerződés alapján az I. rendű alperes tulajdonába került az ingatlan, az I. rendű alperes tehát azt tetszése szerint volt jogosult átruházni. Érvelésük szerint a felek között nem volt vita arról, hogy az ingatlan kizárólag az I. rendű alperes tulajdona, mivel azt a felperes és az I. rendű alperes különvagyonába utalták. Ez nem minősül ajándékozásnak, és nem is a házastársak vagyoni viszonyainak szerződéses rendezése, hanem a felperes részéről annak egyoldalú kifejezésre juttatása, hogy a megszerzett vagyonelem másik házastárs tulajdonába történő utalásával egyetért, azzal kapcsolatban közös vagyoni megtérítésre nem tart igényt.
- [14] A Csjt. 30. § (5) bekezdése alapján arra is hivatkoztak, hogy a perbeli ingatlan tekintetében nem érvényesül a házastársi közös vagyon vétele, tekintettel arra, hogy ennek az ingatlannak a bejegyzett kizárólagos tulajdonosa az I. rendű alperes volt. Állították, hogy a felperes tudomással bírt a tartási és az ajándékozási szerződés megkötéséről is, mely ügyleteket elfogadott és tudomásul vett.
- [15] A III. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte. Úgy nyilatkozott, hogy az ingatlan ajándékba kapott 1/10 tulajdoni hányada nem őt illeti, és a szülei voltak azok, akik ténylegesen foglalkoztak az eltartottal. A II. rendű alperes az utolsó időben ápolta az eltartottat, ezért azonban az I. rendű alperes havi 60.000 forintot fizetett neki. Előadta még, hogy az ajándékozási szerződés megkötése lényegében védelem volt az I. rendű alperes irányába, mivel adóhatósági ügyei voltak.
- [16] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével megállapította, hogy az I., II. és III. rendű alperesek által B.-n, 2015. december 11-én megkötött ajándékozási szerződés a felperessel szemben hatálytalan. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a II-III. rendű alpereseket, hogy személyenként fizessenek meg 15 napon belül a felperesnek 200.000 forint részperköltséget. Kötelezte az I. rendű alperest 120.000 forint, a II. rendű alperest 1.080.000 forint, míg a felperest 300.000 forint kereseti illeték állam javára történő megfizetésére.
- [17] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 27. §-a alapján a perre a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseit alkalmazta.
- [18] A felperes Ptk. 4:48. §-ára alapított érvelését alaptalannak találta, mert a perbeli ingatlan nem a felperes és az I. rendű alperes utolsó közös házassági közös lakását magában foglaló ingatlan volt. Nem tulajdonított jelentőséget a felperes és az I. rendű alperes házassági életközössége megszűnése időpontjának, mert abból indult ki, hogy a peres felek által nem vitatottan a tartási szerződés megkötésére a felperes és az I. rendű alperes házassági életközösségének fennállása idején került sor.

- [19] A perben azt tekintette eldöntendő kérdésnek, hogy a felperes és az I. rendű alperes életközösségének fennállása idején megszerzett perbeli ingatlan közös szerzésnek, így a felperes és az I. rendű alperes közös tulajdonának minősül-e.
- [20] A Ptk. 4:40. § (1) bekezdése és a 4:37. § (1)-(3) bekezdései alapján azt vélelmezte, hogy a perbeli ingatlan a közös vagyonhoz tartozik, az a felperes és az I. rendű alperes házastársi vagyontársi vagyonához tartozott, azaz közös tulajdonukat képezte. Indokolása szerint a házastársak szerzése dologi hatályú, az a törvény erejénél fogva bekövetkezik, és e törvényi szabállyal szemben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest terhelte a különvagyonnal kapcsolatos bizonyítás.
- [21] Az általános ítélkezési gyakorlatra utalással rögzítette, hogy a házassági életközösség fennállása alatt megkötött tartási, életjáradéki vagy öröklési szerződéssel megszerzett vagyontárgyak a házastársak közös vagyonába kerülnek akkor is, ha a szerződés megkötésében csak az egyik házastárs vett részt, és az ingatlan-nyilvántartásba a tulajdonjogot csak az ő javára jegyzik be. Közömbös tehát, hogy a tartási szolgáltatást melyik házastárs nyújtja, mert a szerzésben való részvételüket a Csjt. 27. §-ából, illetve a Ptk. 4:40. § (1) bekezdéséből együttesnek kell tekinteni a törvényi vélelem alapján. Rögzítette azt is, hogy annak alapján, hogy az I. rendű alperes azt állította, az eltartott részére csupán természetben nyújtotta a tartást, a felperes és az I. rendű alperes között olyan elszámolható vagyoni szolgáltatás teljesítésére nem került sor, amit a házastársi közös vagyon megosztása során figyelembe kellene venni. A II. rendű alperes vonatkozásában megállapította, hogy ő szerződő félként a tartási szerződésben nem vett részt, ezért az általa eltartott részére nyújtott szolgáltatás a perben nem bír relevanciával.
- [22] A különvagyonba utalás tekintetében azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes az erre történő hivatkozásán kívül azt semmivel nem bizonyította. Ehhez az életközösség fennállása alatt közokirati formába foglalt nyilatkozatra lett volna szükség, és ha ilyen megállapodás létezett is a házastársak között, az a kötelező alakítás elmulasztása miatt semmis. Abból kiindulva, hogy az ajándékozáshoz a felperes általi hozzájárulást az alperesek sem állították, sőt a II. rendű alperes nyilatkozata kifejezetten az volt, hogy a szerződésről a felperes nem tudott, úgy ítélte meg, hogy a felperes hozzájárulását az ajándékozási szerződéshez nem lehetett vélelmezni. E körben értékelte azt a körülményt, hogy 2015. november 23-án a felperes az I. rendű alperestől már elköltözött, ezért 2015. december 11-én az ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában az utolsó közös lakóhelyül szolgáló ingatlanban már nem lakott.
- [23] A Ptk. 4:50. §-a alapján megállapíthatónak látta, hogy a felperes hozzájárulása nélkül kötött ajándékozási szerződés a felperessel szemben hatálytalan, és ennek során figyelembe vette, hogy az I. rendű alperes a szerződést hozzátartozóival kötötte, ahol a rosszhiszeműség és az ingyenesség további bizonyítását szükségtelennek találta. A kereseti kérelmet ezt meghaladó részében azért utasította el, mert a felperes az ajándékozási szerződés érvénytelenségére nem hivatkozott, azzal kapcsolatban keresetet nem terjesztett elő. A felperes erre vonatkozó keresete hiányában pedig úgy látta, hogy a bíróságnak nincs lehetősége a szerződés érvénytelensége megállapítására, a kereset fedezetelvonás tényén alapult, e körben a szerződés érvénytelenségének megállapítása nem kérhető, ezért a tulajdonjog bejegyzésre vonatkozó kereset elutasításának volt helye.
- [24] A hatásköri kifogásnak a Pp. 28. §-a alapján nem adott helyt, mert a III. rendű alperes hatásköri kifogása előterjesztését megelőzően érdemi ellenkérelmet terjesztett elő. A perköltségről 80-20%-os arányban döntött, a felperesre kedvezőbben, a II. és III. rendű alpereseket ennek megfelelően részperköltségben marasztalta. Az I. rendű alperest részperköltség viselésére nem kötelezte, továbbá tulajdoni hányaduk arányában a felperest, illetve az I. és II. rendű alpereseket kötelezte a kereseti

illeték megfizetésére.

- [25] Az ítélet ellen az I-II. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Elsődlegesen az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján, másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését kérték. Harmadlagos fellebbezési kérelmük az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a felperes keresetének elutasítására irányult.
- [26] Elsődleges fellebbezési kérelmük alapjául arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás szabályait lényegesen megsértette, amikor az I-II. rendű alperesek hatásköri kifogásának nem adott helyt. Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság hatáskörét az I-II. rendű alperesek vitássá tették, a Pp. 26. §-ában foglaltakkal ellentétben a pertárgy értékét nem határozta meg.
- [27] Ezen túlmenően arra is hivatkoztak, hogy érdemi ellenkérelmük előterjesztését megelőzően többször is vitatták a pertárgy értékét, mely álláspontjuk szerint a szakvéleményben megjelölt 43.300.000 forint fele része, azaz 21.650.000 forint, ezért a per tárgyalására a Budakörnyéki Járásbíróságnak van hatásköre. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett beadványban írtak miatt nem vette figyelembe a hatásköri kifogást, mert nincs olyan eljárási korlát, ami alapján a III. rendű alperes érdemi ellenkérelmét követően ne lenne vizsgálható az I-II. rendű alperesek hatásköri kifogása. Lényeges eljárási szabálysértésnek nevezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság által kiosztott bizonyítási teher ellenére az I. rendű alperes által felajánlott bizonyítást nem folytatta le, ezzel megsértette a Pp. 140. § (2) bekezdését. A bizonyítás mellőzésének indokát az elsőfokú bíróság az ítéletében sem adta meg, ezért a tényállás felderítésének, az ítélet megalapozottságának és indokolási kötelezettségének követelményét is megsértette.
- [28] Az elsőfokú ítélet megváltoztatását azért kérték, mert álláspontjuk szerint a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetve kiegészítése szükséges. Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a perre tévesen alkalmazta az új Ptk. szabályait. Hivatkoztak a Ptké. 27. §-ára, az 50. § (1) bekezdésére és arra, hogy a felperes keresetének alapját az a tartási szerződés képezi, ami az I. rendű alperes és az eltartott között 2012. szeptember 5-én jött létre. Ez a szerződés pedig a régi Ptk. hatálybalépésének idején keletkezett, ezért az ingatlan megszerzésekor és annak az I. rendű alperes különvagyonába utalásakor az új. Ptk. még nem is volt hatályban. Ha erre a jogviszonyra az új Ptk.-t alkalmazná a bíróság, az a visszamenőleges hatállyal történő alkalmazás tilalma miatt jogszabálysértő eredményre vezetne. Ezért annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a tartási szerződés alapján megszerzett ingatlan az I. rendű alperes különvagyonába került-e, vagy a közös vagyon részévé vált kizárólag az ingatlan megszerzésekor hatályban volt jogszabály, azaz a régi Ptk. alapján lehetséges.
- [29] Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság által elfoglalt azon álláspontot, miszerint a per tárgya házastársi közös vagyon megosztásának kérdése lenne. Az alkalmazandó jog körében arra hivatkozott, hogy jelen pert a Ptk. 216. § (1) bekezdése és a Csjt. 30. § (5) bekezdése alapján kell elbírálni. Eszerint a felperes tudomással bírt arról, hogy az I. rendű alperes az eltartottal megkötötte a tartási szerződést, másrészt arról is tudomással bírt, hogy az ajándékozási szerződésre sor került. A felperes ezeket az ügyleteket elfogadta és tudomásul vette, egyik ügylet ellen sem tiltakozott, ennek pedig az volt az oka, hogy a felek a perbeli ingatlant az I. rendű alperes különvagyonába utalták, arról ő jogszerűen rendelkezhetett. A különvagyonba utalás vonatkozásában a felek szóbeli megállapodására hivatkozott továbbra is, és arra, hogy soha nem volt vitás közöttük, hogy az ingatlan az I. rendű alperes különvagyonát képezi. A különvagyonba utalás tekintetében kiemelte, hogy az I. rendű alperes e tényt tanúkkal kívánta bizonyítani, melyre indítványait előterjesztette. E tanúk tudták volna bizonyítani az I. rendű alperes állításának valóságát, és így a kereset

alaptalanságát. A tanúk vallomása lett volna alkalmas arra is, hogy a felperes és a III. rendű alperes személyes előadásával szemben bizonyítsák, hogy azok több ponton eltérnek a valóságban történetektől. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bejelentett tanúk közül többet is idézett, majd pedig meghallgatásukat nem foganatosította, ezt követően a következő tárgyalásra már nem idézte meg őket. Ebben a körben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is megsértette, mert nem tért ki arra, hogy a tanúk meghallgatását miért mellőzte.

[30] Harmadlagos fellebbezési kérelmük szerint a kereset elutasítását kérték azért, mert álláspontjuk szerint az adott eset körülményei önmagukban is bizonyítják azt az állítást, hogy a felperes és az I. rendű alperes a perbeli ingatlant az I. rendű alperes különvagyonába utalták. Érvelésük kiterjedt arra is, hogy a perbeli ingatlan tekintetében nem érvényesül a házastársi közös vagyon vélelme, mert ennek az ingatlannak a bejegyzett kizárólagos tulajdonosa az I. rendű alperes volt. Hivatkozott a Csjt. Kommentár alapján arra, hogy I. rendű alperes a vagyontárgyat elidegenítette, a házastársi közös vagyon vélelme a külső jogviszonyban már nem érvényesül, ezért a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a perbeli ingatlanban annak ellenére tulajdont szerzett, hogy nem volt a tartási szerződésben szerződő fél, továbbá semmilyen tartási szolgáltatást nem nyújtott és nem jegyezték be tulajdonosként az ingatlan-nyilvántartásba.

[31]Érelmezték az elsőfokú bíróság perköltségre kiterjedő döntését is. Álláspontjuk szerint az illeték összegét az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, mert a valós pertárgy értéket elmulasztotta meghatározni. Vitatták a perköltség 80-20%-os arányban történő megosztását is, továbbá sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét e körben elmulasztotta. Abból kiindulva, hogy a felperesnek a perbeli ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada tekintetében volt tulajdoni igénye, a felperes nagyjából lett pervesztes, mint pernyertes, emiatt a javára történő 80-20%-os perköltségről való döntést megalapozatlannak tartották. A felperes javára megítélt perköltséggel kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy a felperest részbeni pervesztességére tekintettel perköltség nem illeti meg. Ezzel szemben az I-II. rendű alpereseket a perköltség az elsőfokú eljárásra is megilleti, mivel nagyjából ők lettek pernyertesek. Ezért kérték, hogy a bíróság az elsőfokú eljárásban csatolt ügyvédi munkadíjról szóló megállapodás alapján járó első- és másodfokú ügyvédi munkadíjról rendelkezzen.

[32] Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy házassági életközösség fennállása alatt kapott ingyenes juttatás fogalmába a tartási szerződés nem fér bele, hiszen ez visszerhes jogügylet, ami mind a Csjt., mind a régi Ptk., mind pedig az új Ptk. tekintetében megállapítható, ezért az ebből származó ingatlan is közös szerzeménynek minősül, az a házassági vagyontársasághoz tartozik. Azzal kapcsolatban, hogy a felperes az I. rendű alperes különvagyonába utalta volna a perbeli ingatlant arra hivatkozott, hogy ennek a per összes adata ellentmond, továbbá ennek okát az I. rendű alperes sem tudta megjelölni, valamint arra sem tudott okot adni, hogy miért volt szükség ebben az esetben a felperes tudta és hozzájárulása nélkül az ingatlant tovább ajándékozni. Helytállónak tekintette az elsőfokú bíróság eljárását annyiban, hogy az I. rendű alperes ráutaló magatartásra alapozott védekezésének nem adott helyt, valamint nem teljesítette a további tanúbizonyításra irányuló indítványokat sem. Arra is hivatkozott, hogy a felperes mind a régi, mind az új Ptk.-ra alapította kereseti kérelmét, mindkét jogszabályhelyből ugyanis azonos következtetés vonható le, ezért az I-II. rendű alperesek sem hivatkozhatnak arra, hogy a régi Ptk., illetve a Csjt. alkalmazása rájuk nézve kedvezőbb szabályozást eredményezett volna.

[33] A fellebbezés részben alapos.

- [34] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés]. A másodfokú eljárás során a felek nem támadták az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését, az ítélet ezen része a Pp. 228. § (3) bekezdés alapján elsőfokon jogerőre emelkedett. A felülbírálat során az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, azt ítélezése alapjául elfogadta, végső soron az ítéltábla a tényekből levont jogi következtetésével a per főtárgya tekintetében egyetértett, a fellebbezésben írt érvelés alapján az alábbiakat emeli ki.
- [35] A fellebbezés elsődlegesen lényeges eljárási szabálysértést állított és a Pp. 26. §-a, 28. §-a és 139. §-a figyelmen kívül hagyására hivatkozva kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A Pp. 26. §-ára alapított fellebbezési érvelés azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű alperesek vitatása ellenére nem határozta meg a per tárgyának értékét.
- [36] A Pp. 26. §-a alapján, ha a felperes által megjelölt pertárgy értékét (...) az alperes vitássá teszi, a per tárgyának értékét a bíróság határozza meg. Helytálló a fellebbezési érvelés, hogy az I. és II. rendű alperesek vitatására figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a pertárgy értéke meghatározásáról külön alakszerű végzéssel kellett volna döntenie, ami nem történt meg. Önmagában e végzés meghozatalának hiánya azonban az eljárás lényeges szabályainak megsértését nem jelenti. A pertárgy értéke meghatározásának tárgyában hozott végzés ugyanis a Pp. 233. §-a (3) bekezdésének b) pontja szerinti, az eljárás folyamán hozott határozat, ami külön fellebbezéssel nem támadható, a pertárgy értékét a másodfokú bíróság erre irányuló külön fellebbezés nélkül is vizsgálja. Ezért a pertárgy értékének meghatározásáról szóló végzés hiánya az érdemi döntést jogszabálysértővé nem teszi, ez a hivatkozás tehát a Pp. 252. § (2) bekezdése alkalmazására nem ad alapot.
- [37] kifogásolta azt a Pp. 28. §-ára és 139. §-ára hivatkozva a fellebbezésben az I. és II. rendű alperes, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékeként a felperes keresetlevelében megjelölt 40.000.000 forintot vette alapul. Jelen ügyben a kereset az I., illetve II. és III. rendű alperesek között létrejött ajándékozási szerződés hatálytalanságának megállapítására, ezzel egyidejűleg a felperes ½ arányú tulajdonjogának a II. és III. rendű alperesekkel szemben történő bejegyzésére, valamint a bejegyzés törésére kötelezésükre irányult. A fedezetelvonó szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított per általánosságban a követelés biztosítása iránti pernek tekintendő, mert az ilyen perrel a fél azt kívánja elérni, hogy a szerződéssel elvont fedezet a követelése biztosítékaul szolgáljon, arra nézve adott esetben tulajdonjogi vagy más igényt érvényesíthessen (BH1999. 508.). A fedezetelvonó szerződés hatálytalanságának a megállapítása iránt indított per - a pertárgy értékének a megállapítása szempontjából - a követelés biztosítása iránti pernek minősül. Ebből következően a pertárgy értéke főszabályként a követelés összege, a fedezetelvonó szerződés értéke pedig csak akkor jön számításba, ha az ennél kisebb (EBH2009. 1966.). A perbeli esetben a felperes, mint nem szerződő házastárs az egyetértése nélkül kötött szerződés jogkövetkezményeit kívánta érvényesíteni, a jogilag védett érdekének sérelmét a felperes maga is az ingatlan ½-ének forgalmi értékében határozta meg, ennek értékét 40.000.000 forintban jelölte meg. Az alperes 20. sorszám alatt ingatlanforgalmi szakvéleményt csatolt, mely a teljes ingatlan 2018. áprilisi forgalmi értékét 43.300.000 forintban határozta meg. Megállapítható továbbá, hogy az ajándékozási szerződés 6.2. pontjában a szerződő felek a teljes ingatlan forgalmi értékét 40.000.000 forintban állapították meg, ami felperes pertárgyérték meghatározását szintén cáfolja. A fentiekből kiindulva elfogadható az I. és II. rendű alperes azon fellebbezési érvelése, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg, az a Pp. 24. § (1) bekezdés f) pont alapján 21.650.000 forint.

- [38] A hatásköri kifogást érintő fellebbezési érvelés elbírálásánál ugyanakkor figyelembe kell venni azt is, hogy a per a Pp. 23. § (1) bekezdés a) pontja alá tartozó vagyoni jogi pernek minősül, azaz a bíróság hatáskörét a pertárgy értéke - és nem a per tárgya - határozza meg. Az elsőfokú bíróság által is felhívott Pp. 28. §-a szerint a hatáskörének hiányát a bíróság hivatalból veszi figyelembe, ha azonban a hatáskör a per tárgyának értékétől függ, az alperes érdemi ellenkérelmének (139. §) előadása után a hatáskör hiánya figyelembe nem vehető. E jogszabályhely helyes értelmezése szerint tehát azokban a perekben, amelyekben a bíróság hatásköre a per tárgyának értékétől függ, az alperes érdemi ellenkérelmének előterjesztését követően a hatáskör hiánya az eljárás további szakaszában figyelmen kívül marad, azaz az érdemi ellenkérelem előterjesztésével a hatáskör rögzül, annak hiánya az eljárás további szakaszában, így a másodfokú eljárásban sem vehető már figyelembe, a hatáskör hiánya az eljárás ezen szakaszában a Pp. 28. § értelmében akkor is figyelmen kívül marad, ha az elsőfokú bíróság azt tévesen határozta meg.
- [39] A fellebbezés a Pp. 252. § (3) bekezdésére alapítottnak a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályok téves alkalmazására is hivatkozott és arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen indult ki a Ptké. 27. §-a alapján a 2013. évi V. törvény szabályaiból. Álláspontja az volt, jelen jogvita nem házastársi vagyoni jogi igény, hanem a Ptké. 50. § (1) bekezdésének hatálya alá tartozó, a Ptk. hatályba lépését megelőzően keletkezett kötelelemmel (a 2012. szeptember 5-én megkötött tartási szerződéssel) kapcsolatos jogvita, melyre a régi Ptk. szabályait kellett volna alkalmazni. Ez a fellebbezési álláspont azonban téves.
- [40] Az ítélet tábla e körben annyiban egészíti ki az elsőfokú ítélet indokait, hogy a 2015. december 11. napján megkötött ajándékozási szerződés hatálytalansága iránti kereset tárgyában a jogvitára alkalmazandó anyagi jog meghatározásához a Ptké. 1. § a) és b) pontjából kell kiindulni. Eszerint, ha a Ptké. eltérően nem rendelkezik, a Ptk. rendelkezéseit a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, megtett jognyilatkozatokra kell alkalmazni. A Ptké. eltérő rendelkezését a Ptk. Negyedik Könyvéhez kapcsolódóan a Ptké. 23. §-a tartalmazza, mely szerint eltérő törvényi rendelkezés hiányában a Ptk. hatálybalépésekor fennálló családjogi jogviszonyokra, valamint az e jogviszonyokkal kapcsolatos, a Ptk. hatálybalépését követően keletkezett tényekre, megtett jognyilatkozatokra a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Nem vitás, hogy a felek életközössége, mint családjogi jogviszony a Ptk. hatálybalépésekor fennállt.
- [41] A felperes az ajándékozási szerződés fedezetelvonó jellegét a házastársi közös vagyon címén történt tulajdonszerzésére hivatkozva állította. Mivel a felek életközössége nem vitásan a 2013. évi V. törvény hatályba lépését követően szakadt meg, a felperes ezzel kapcsolatos vagyoni követeléseit, a Ptké. 23. és 27. §-a alapján tehát a Ptk. szabályai alapján kell megítélni (BH2016. 206.). Ezért a fellebbezésben kifejtett állásponttal szemben egyértelmű, hogy a keresetben érvényesített jog a Ptk. hatályba lépésekor fennálló családjogi jogviszonnyal kapcsolatos tényre, a felperes közös szerzésből eredő tulajdoni igényének fedezetéül szolgáló ingatlan elvonását eredményező ajándékozási szerződésből ered, ezért a szerződés hatálytalansága kérdésében a 2013. évi V. törvény volt alkalmazandó.
- [42] A fellebbezésben írtaktól eltérően helyesen indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy a közös vagyoni szerzésre alapított tulajdonjog megállapítása és bejegyzése iránti kérelem házassági vagyoni jogi igénynek minősül. Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Ptké. 27. §-a alapján, ha a házassági életközösség a Ptk. hatálybalépése előtt szűnt meg és az ezzel kapcsolatos vagyoni jogi igényt a Ptk. hatálybalépése után érvényesítik, a vagyoni jogi igényekre az életközösség megszűnésekor hatályos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni. Tekintettel arra, hogy a felek életközössége nem vitatottan a Ptk. hatálybalépése után szűnt meg, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perre a Ptk. szabályait alkalmazta.

- [43] Helytállóan ítélte meg az elsőfokú bíróság a perbeli ingatlan házastársi közös vagyonba tartozásának kérdését. A perben nem vitatott tényként volt megállapítható, hogy a tartási szerződés megkötésére és teljesítésére a felperes és az I. rendű alperes házassági életközösségének ideje alatt került sor. Törvényes vélelem szól amellett, hogy a perbeli ingatlan a házastársak közös szerzeményének minősült, az a házastársi közös vagyonba tartozik. Ezzel szemben az I. rendű alperest terhelte az ingatlan különvagyoni jellegének bizonyítása. Megalapozatlanul érvelt a fellebbezésben az I. rendű alperes azzal, hogy a házastársi közös vagyon vélelme jelen ügyben nem áll fenn és a tulajdon megszerzésének bizonyítása a felperest terhelte. Az igaz, hogy a házassági vagyony jog rendelkezései kizárólag a házastársak egymás közötti belső jogviszonyára irányadóak. Ha ajándékozás folytán a vagyontárgy tulajdonjogát harmadik személyek szerezték meg, az a házastársak belső, egymás közötti vagyoni viszonyaira vonatkozó rendelkezése alól kikerült, a külső jogviszonyban (az ajándékozás) a közös vagyon törvényes vélelmének a harmadik (megajándékozott) személlyel szembeni fennállása fogalmilag kizárt (BH2019. 136.). Ennek azonban a másodfokú eljárás során már azért nem volt relevanciája, mert a felperes külső jogviszonyt érintő keresetét (tulajdon jog megállapítása) az elsőfokú bíróság jogerős döntésével elutasította. Annak eldöntése pedig, hogy a vagyontárgy a házastársak közös szerzeménye volt-e, az I. rendű alperessel fennállt belső jogviszonyukban ítélandó meg, amelyre a közös szerzés vélelme irányadó, amiből pedig az következik, hogy az ingatlan különvagyonba tartozását az I. és II. rendű alperes volt köteles bizonyítani.
- [44] Eljárási szabálysértésként a fellebbezés azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről a feleket a 35. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta, rögzítve, hogy az I. rendű alperest terheli annak bizonyítása, hogy a különvagyonába utalták a perbeli ingatlant, majd ennek ellenére az I. rendű alperes által e körben felajánlott bizonyítást nem folytatta le, megsértve a Pp. 141. § (2) bekezdésében írtakat.
- [45] Amint arra a fellebbezési ellenkérelem is utal, az I. rendű alperes a perben előbb azt állította, hogy a perbeli ingatlant ajándékba kapta, utóbb a tartási szerződés visszterhes jellegével összefüggésben arra hivatkozott, hogy az eltartottról kizárólag ő gondoskodott, illetve hogy a felperes és az I. rendű alperes 2012. évtől már külön gazdálkodtak. Ezen védekezését utóbb megváltoztatva arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes különvagyonába utalták a tartási szerződéssel megszerzett perbeli ingatlant. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás e körben történt mellőzését azzal indokolta, hogy a különvagyonba utaláshoz a felek írásbeli, közokirati formában kötött megállapodása lett volna szükséges. Ezen alaki kötöttség elmulasztásával kötött megállapodás semmis, ezért - ha volt is szóbeli megállapodás - a felperes és az I. rendű alperes között, az nem lenne figyelembe vehető.
- [46] A másodfokú eljárás során ezért abban a kérdésben kellett alapvetően állást foglalni, hogy a különvagyonba utalt vagyontárgy esetén a házastársak közötti megállapodás valóban alakiságokhoz kötött-e. A megállapodás alakiságaira pedig a fellebbezési állásponttal egyezően valóban a megállapodás megkötésekor, 2012. évben hatályos anyagi jogszabályból, a Csjt. szabályaiból kellett kiindulni.
- [47] A Csjt. 28. § (1) bekezdése a különvagyon tárgyait taxatív felsorolja, a (3) bekezdés hatályon kívül helyezését követően különvagyonba utalásról kizárólag a Csjt. 31. § (2) bekezdése rendelkezik. Eszerint a házassági életközösség megszűnésekor a vagyonközösség véget ér, és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását. Ennek során igényelni lehet a közös vagyonból a különvagyonba, illetőleg a különvagyonból a közös vagyonba történt beruházások, továbbá a

kezelési és a fenntartási költségek megtérítését is. Nincs helye megtérítésnek, ha a kiadás a lemondás szándékával történt. A Kúria Csjt. 31. § (2) bekezdéshez kapcsolódó ítélkezési gyakorlata szerint a különvagyonba utalás nem tekinthető a házastársak vagyoni viszonyainak szerződéses rendezésnek, hanem a házastárs részéről annak egyoldalú kifejezésre juttatása, hogy a másik házastárs különvagyonára fordított közös vagy saját különvagyona megtérítésére nem tart igényt. Az ilyen tartalmú nyilatkozat valóban nincs alakszerűséghez kötve (BH1998. 385.). Valóban téves ezért az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy ehhez az életközösség fennállása alatt közokirati formába foglalt nyilatkozatra lett volna szükség, és ha ilyen megállapodás létezett is a házasfelek között, az a kötelező alakosság elmulasztása miatt semmis. Vizsgálni kellett ezért azt, hogy az I. rendű alperes állítása szerint a felperes mely ráutaló magatartásával fejezte ki azt az egyértelmű és egyoldalú akaratát, hogy a tartási szerződés tárgyát képező ingatlan I. rendű alperes különvagyonába kerüljön. Ennek megítélésénél figyelembe kellett venni, hogy a régi Ptk. 207. § (2) bekezdés alapján a jogról való lemondást nem lehet kiterjesztően értelmezni.

[48] Az I. rendű alperes személyes nyilatkozata szerint a felperes soha nem tette vitássá azt, hogy az ingatlan az I. rendű alperes kizárólagos tulajdona, ez nem is volt kérdés közöttük, mert a jogosultat kizárólag ő gondozta, az ingatlan életközösségükön kívül áll (27.P.20.515/2017/24. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Fellebbezési érvelése is abban állt, hogy a felperes tudomással bírt arról, hogy az I. rendű alperes tartási szerződést kötött, arról is tudomással bírt, hogy az eltartottat kizárólag az I. rendű alperes tartja el, ahhoz a felperes semmivel nem járult hozzá. Az I. rendű alperes álláspontja szerint az, hogy az I. rendű alperes nem tiltakozott az ügylet ellen, egyben hozzájárulását is jelenti. Ez az álláspont azonban azért téves, mert a másik házastárs tulajdonszerzéséről való értesülés önmagában nem jelent megállapodást, sem a tulajdonjog megszerzéséről történő lemondást. Önmagában abból, hogy az ingatlan-nyilvántartásba a tulajdonjogot az I. rendű alperes javára jegyezték be, nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes az őt megillető tulajdoni részesedésről is lemondott, ebből a különvagyonba utalásra következtetni nem lehet, ebben az esetben is a közös tulajdonszerzés melletti vélelem érvényesül (Pfv.II.22.941/2000/7.).

[49] Ennek megdöntésére az I. rendű alperes által felajánlott tanúbizonyítás sem lett volna alkalmas. Az I. rendű alperes a tanúk vallomását arra ajánlotta fel, hogy a felperes a vagyontárgyat a különvagyonba utalta és az eltartott gondozásához semmivel nem járult hozzá. Arra a tényre, hogy a felperes az ingatlant I. rendű alperes „különvagyonába utalta” tanúbizonyítást lefolytatni nem kellett, hiszen I. rendű alperes előadása szerint ez közöttük nem „volt kérdés”, a felperes tiltakozásának hiányát, lényegében hallgatólagos magatartását tanúbizonyítással igazolni szükségtelen. Az pedig, hogy a felperes I. rendű alperes jogszerzéséről tudomással bírt, önmagában a vélelem megdöntéséhez a fent kifejtettek szerint nem elégséges. Annak bizonyítása pedig irreleváns volt, hogy a felperes a tartási szerződés jogosultjának gondozásában egyáltalán nem vett részt. Az I. rendű alperes ugyanis a tartási szerződést **G.M.Gy.-nével** az életközösség fennállása alatt kötötte meg, az általános ítélkezési gyakorlat szerint pedig a házassági életközösség fennállása alatt megkötött tartási, életjáradéki vagy öröklési szerződéssel megszerzett vagyontárgyak a házastársak közös vagyonába kerülnek akkor is, ha a szerződés megkötésében csak az egyik házastárs vett részt, és - ingatlan esetében - a tulajdonjogot az ingatlan-nyilvántartásba egyedül az ő javára jegyzi be (BH1992. 465.). A tartásra, gondozásra kötött szerződés fenti megítélése a közös vagyoni vélelemből vezethető le, és arra a feltételezésre épül, hogy a szerződés alapján a vagyonszerzés ellenérték - valamilyen szerződésben foglalt pénzbeni vagy természetbeni szolgáltatás - fejében történik, a vagyonközösség fennállása mellett pedig közömbös, hogy ezt a szolgáltatást melyik házastárs nyújtja, mert a szerzésben való részvételüket a vélelem szerint együttesnek kell tekinteni. Az ilyen tárgyú szerződésekben az ún. „szerencse-elem” csak a ténylegesen teljesített szolgáltatások mennyiségében, illetve időtartamában nyilvánul meg (BH2012.

312.). Ebből pedig az következik, hogy az I. rendű alperesnek a perbeli ingatlan különvagyonba utalására irányuló bizonyítása sikertelen maradt, az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a tartási szerződéssel megszerzett ingatlan nem volt az I. rendű alperes különvagyona, a házastársi vagyonközösség részét képezte.

- [50] Az elsőfokú eljárásban előadott I. rendű alperesi álláspontot megismételve a fellebbezés azzal is érvelt, hogy a Csjt. 30. § (5) bekezdése [az ajándékozási szerződés megkötésekor alkalmazandó jogszabályhely szerint a Ptk. 4:45. § (2) bekezdése] szerint a felperes hozzájárult az ajándékozási szerződés megkötéséhez, azt elfogadta és ellene nem tiltakozott, ezért a hatálytalanság nem állapítható meg. Az ítéletábra kiemeli, hogy a Ptk. 4:46. § (1) bekezdése szerint az ügyletkötésben részt nem vevő házastárs hozzájárulásának vétele csak visszerhes ügylet esetében áll fenn, ingyenes ügylet esetében nem. Abból kiindulva, hogy az alperesek által kötött ajándékozási szerződés ingyenes ügylet, a felperes szerződéskötéshez való hozzájárulását vélelmezni nem lehetett.
- [51] A házastársi közös vagyonra egyedül kötött ügylet esetén, ha az igényt érvényesítő fél a rendelkezési jog megsértését állítja, az egyetértéssel védekező felet - jelen esetben az I. rendű alperest - terheli a másik fél beleegyezésével kapcsolatos bizonyítási teher. A rendelkezésre álló adatok alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a felperes hozzájárulásának hiányára, az elsőfokú döntés megváltoztatására a fellebbezésben felhozott érvek nem szolgáltatottak indokot. A fellebbezési ellenkérelemben írtakkal egyezően az ítéletábra rámutat, hogy az I. rendű alperes egyidejű állításai ki is zárják egymást: abban az esetben, ha a perbeli ingatlan az I. rendű alperes különvagyont képezne, annak átruházásához nem lett volna szükséges a felperes hozzájárulása, aminek a meglétét az I. rendű alperes szintén állítja.
- [52] Megalapozott volt azonban a fellebbezési érvelés abból a szempontból, hogy az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése nem felel meg teljes egészében a Pp. 78. § (1) bekezdésének, illetve a 82. § (1) bekezdésének.
- [53] A felperes keresete egyrészt arra irányult, hogy a bíróság az I., II. és III. rendű alperesek között létrejött ajándékozási szerződés hatálytalanságát állapítsa meg. Ez a kereset eredményesnek bizonyult, azaz e körben a felperes pernyertesnek tekintendő. A II. és III. rendű alperesekkel szembeni, tulajdonjog bejegyzésére irányuló marasztalási kereset azonban nem vezetett eredményre, ebben a felperes pereszes. Ezért az elsőfokú ítélettől eltérően az ítéletábra a pernyerteséggel szembeni egyenlő arányt látta meghatározhatónak, azaz egyik fél sem köteles a másik részére perköltség fizetésére. Mindezek alapján az ítéletábra - a fellebbezéssel nem élő III. rendű alperesre vonatkozó rendelkezést nem érintve - az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet perköltség fizetésére vonatkozó rendelkezéseit részben megváltoztatta és a II. rendű alperest terhelő perköltségfizetési kötelezettséget mellőzte. A jelen ügyben a kereseti illeték a 21.650.000 forint pertárgyérték alapulvételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 1.299.000 forint. Ennek megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján fele részben a felperes és fele részben a fellebbezéssel élő I. és II. rendű alperesek kötelesek akként, hogy az I. és II. rendű alperesek egyetemlegesen kötelesek azt megfizetni, mert az alperesek a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársaknak minősülnek.
- [54] A fent kifejtett indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben akként változtatta meg, hogy a II. rendű alperes perköltségfizetési kötelezettségét mellőzte, a felperes és az I. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét személyenként 649.500 forintra felemelte, a II. rendű alperes

illetékfizetési kötelezettségét 649.500 forintra leszállította azzal, hogy I. és II. rendű alperesek az illeték megfizetésére egyetemlegesen kötelesek. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyta.

- [55] Az I. és II. rendű alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján szintén egyetemlegesen. Ennek mértékét az ítélőtábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg, áfa nélkül számított összegben, és amelyet a (6) bekezdés alapján a felére mérsékelt tekintettel arra, hogy a fellebbezés elbírálására tárgyaláson kívül került sor. Az I. rendű alperes 2.500.000 forint fellebbezési illetéket fizetett meg, azonban a per tárgyának értéke alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési illeték jelen perben 1.732.000 forint. Az I. rendű alperes a különbözetként jelentkező 768.000 forintot az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján az állami adó- és vámhatóságtól az adó-visszatérítés szabályai szerint visszaigényelheti.

Budapest, 2020. június 3.

Végőné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.	Tóth Gabriella s.k.	dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró